

Пърси Биш Шели
Ода на западния вятър

1

О, Ветре западен, див дъх на Есента!
Вълшебник, викнал духове влудени,
незрим, ти пръскаш мъртвите листа,

кафяви, бледни, трескаво-червени
– прокажени в прокълнатата гора;
и с плач заравяш семена студени

да спят под вледенената кора,
като че всяко труп е в гроб поставен,
додето твоята пролетна сестра

с живот изпълни всеки кът забравен,
събуди с рог земята и подкара
стада-зърна в просторите въздушни –

Див Дух на ярост и на надпревара,
Рушител и Пазител, слушай, слушай!

2

Ти – луд поток през стръмни висини,
повлякъл, сякаш са листа изгнили,
рой облаци по сини ширини,

на мълниците феи бързокрили,
и те като Менада¹ страховита
небето в ярки кичури са скрили

от хоризонта тъмен до зенита;
ти – който пееш песен погребална,
със бурята гръмовна и сърдита,

на бедната издъхваща година
под саркофага на нощта прощална
и сред мощта на твоите пари души;

ти – блъснал небосвода да се срине
сред дъжд, и град, и огън, слушай, слушай!

3

Ти – вдигнал Средиземното море
от унеса на летен сън и спомен,
край залива, де всяка мъка мре,²

де тихо го приспива речен ромон
и то оглежда кулите заспали
да тръпнат сред града замрял, поломен,

във светъл мъх и клони разцъфтяла,
така прекрасни, че болят очите;
ти – чийто стъпки, в мрака прокълнтяли,

раздират на Атлантика водите,
а в дъното над тинята листата
в подморската гора сред ужас шушнат

и чуят ли гласа ти в тишината,
треперят и се гърчат, слушай, слушай!

4

Да бях аз мъртъв лист, от теб понесен,
да бях аз облак – да политнем двама,
да бях вълна сред пристъпа си бесен,

пред твоя вик задъхана и няма;
(макар по-слаб от теб, о Непокорен!);
да бях дори момче, което няма

ни капка страх пред твоя път просторен,
готово да те следва със охота!...
О, искам да ме тласкаш, неуморен,

да бъда облак, лист, вълна с вълните!
Аз паднах сред трънака на живота!
Аз в кърви съм! И бремето на дните

---

1. Менада – вакханка, участница в буйните, възторжени тържества, посветени на древногръцкия бог Диони (Бахус).

прегърби едного, на теб приличен –
неукротим, и горд, и необичан!...

5

Като гората да съм твоя лира!
Какво че лист след лист от мене пада?
И твоят порив, който не умира,

да опне струните ни, да изстрада
една красива в болката си песен!
О, Дух свиреп, да бъдем без пощада!

Мой дух стани! От моя глас унесен!
Със думите ми сгрей сърцата нови!
Като листа над нивите наесен

разхвърляй мислите ми по земята –
искри от неизгаснали огънове!
Бъди в стиха ми на пророк тръбата!...

О, Ветре! Зима следва твоя полет!
Но знай – след нея пак ще дойде Пролет!

1819

КРАЙ

---

2. „... край залива, де всяка мъка мре“ – става дума за Неаполитанския залив, а по-долу – за Неапол.

© 1959 Цветан Стоянов, превод от английски

Percy Bysshe Shelley
Ode to the West Wind, 1819

Сканиране: NomaD, 2008
Разпознаване и редакция: sir_Ivanhoe, NomaD, 2008

Публикация:

Пърси Биш Шели. Избрана лирика
Превод от английски на Цветан Стоянов и Илия Люцканов
Редактор: проф. Марко Минков
Художник: Борис Ангелушев
Худ. редактор: Васил Йончев
Техн. редактор: Димитър Захариев
Коректор: Елка Георгиева
Дадена за печат 8. XII. 1958 г. Излязла от печат 15. VI. 1959 г.
Печатни коли: 16V2. Формат: 84x108/82. Тираж: 8080.
Поръчка № 84 (778). Поръчка на печатницата № 17.
Цена 8,60 лева.
Държ. полиграфически комбинат Димитър Благоев
Народна култура, София, 1959

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5548>]